

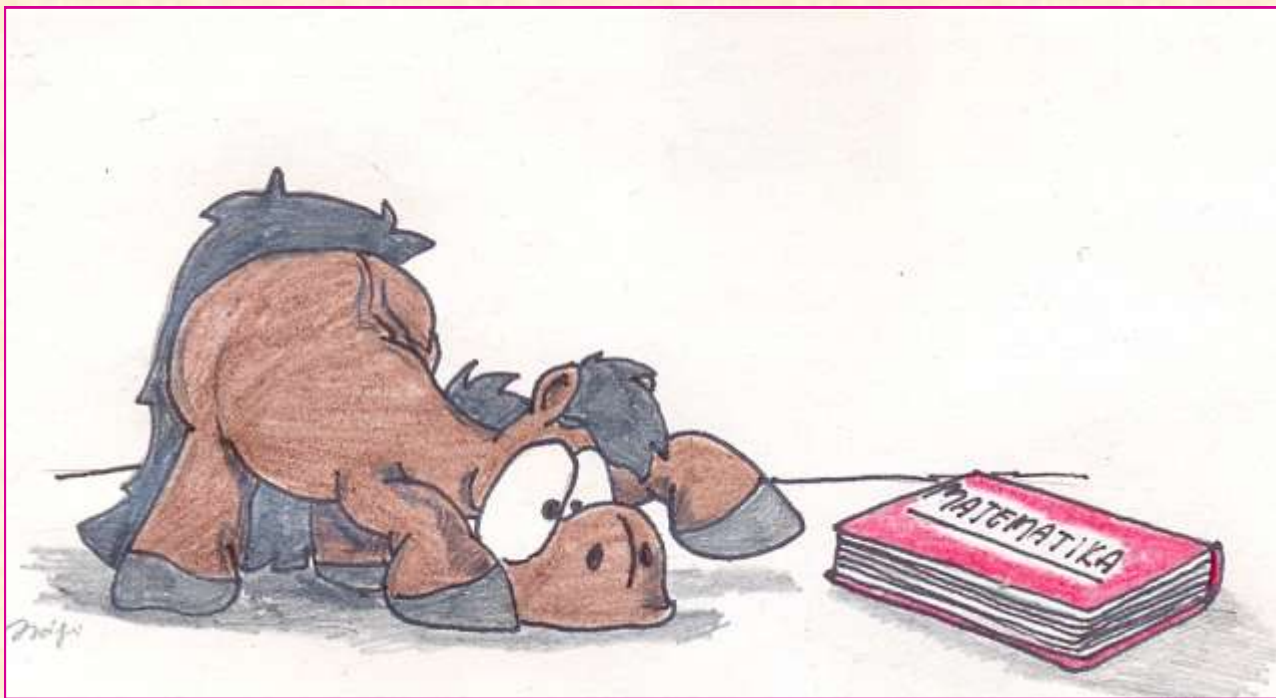
KáZsé ***Egész Könnyű***

Az SzSzSzI Kossuth Zsuzsanna Tagintézményének lapja

III. évfolyam, 7-8. szám
2014 június

Ludányi Zsófia rajza

Érettségi

Az írásbeli érettségivel kapcsolatban az volt a véleményem, hogy az idén a történelem volt a legnehezebb. Sokat készültem arra is, mint mind-egyik tantárgyra, de mégis kevesebb pontot értem el az írásbelin, mint a többiből. De aminek nagyon örülök, az az, hogy mehetek mindenből szóbelizni, és mivel sokat készülök rá, próbálom majd jól elő is adni!

Még van két hetem a szóbeliig, mert a mi osztályunk, az „a” osztály vizsgázik utoljára. Ez alatt az idő alatt átismételem a tételeket, illetve a nehezebbeket még tanulni fogom. Ahhoz képest, hogy nem vagyok valami jó tanuló, örülök neki, hogy idáig már eljutottam, Több embertől hallom, hogy feladja. Persze ez nem feltétlenül 12.-ben történik, hanem sajnos már 9.-ben is ezt lehet hallani. Szerintem én azért jutottam el idáig, mert kitartóan küzdök, és a tanárok is nagyon jók, mindenben segítenek nekem, amiben csak tudnak. Átnézték a tételeimet is, hogy biztosan jól mondjak, mi az, ami kell, és mi az, ami hiányzik belőlük. Nagyon örülök, hogy ebben az iskolában tehetem le az érettségit.

Csongrádi Beáta

Tartalom

Érettségi.....	2. oldal
Ballagási műsor, képek.....	4. oldal
Szilágyi Annamária és Rácz Tibor.....	6. oldal
Mozaicjánló.....	8. oldal
Irodalmi sarok.....	10. oldal
Himitsu – folytatásos regény.....	10. oldal
Nyáry Krisztián.....	11. oldal
Színes – kalapnap.....	16. oldal
Fotózás óra, Coco Chanel.....	18. oldal
Modell leszek.....	19. oldal
Tavaszi zsongás.....	20. oldal
Ápolók világnapja.....	21. oldal
Egyiptomi kiábrándítás.....	21. oldal
Playlt Show.....	22. oldal
Sajtófesztivál.....	23. oldal
Gratulálunk!.....	24. oldal
Aranyköpések.....	25. oldal
Olvásónapló.....	26. oldal
Nyári álmok.....	28. oldal
Bolondballagás.....	29. oldal
A KáZsé-Fény-Kép-Kör képei.....	30. oldal

Az idei ballagás emlékét a 11.-es és a 12.-es ballagási beszéd és a ballagáson készült fotók őrzik. A 11. osztályosok nevében Nagy Gitta búcsúzott, a végzősök nevében Berta Nikolett és Berkó Bianka mondott beszédet, Joó Nikolett pedig verssel köszönt el. A ballagókat énekszóval ünnepelte Nagy Renáta volt diákunk, verset mondott Vlasits Kitti és Sándor Tamás. A műsort Gera Csilla tanárnő állította össze.

11.-es ballagási beszéd

Kedves Végzős Diákok!

„Szíveskedjetez terpeszállásba állni, mélyen előrehajolni, s ebben a pozitúrában maradv, a két lábatok közt hátratekinteni: Köszönöm. Most nézzünk körül, adjunk számot a látottakról. Íme, a világ fejtetőre állt.” – írja Örkény István az *Arról, hogy mi a groteszk* című egyperces novellájában. Groteszk, ez a helyzet valóban az lehet számotokra. Kettős, vagyis vegyes: öröm – bánat, bátorság – félelem, megkönnyebbülés – feszengés. Ezek jellemezhetnek leginkább titeket ebben a pillanatban.

Ludányi Zsófia rajza

A lányok („ó, ezek a lányok”) örülnek, hogy felvehették a nőiességüket szimbolizáló, magas sarkú cipőiket erre a csodás alkalomra, ugyanakkor azt is várják, hogy levehessék, mert már most azon gondolkodnak, hogyan fogják végigállni ezt a műsort.

A fiúk előkelően feszengnek vadonatúj öltönyükben, mert egyfolytában azt a bókot kapják, hogy mindig így kellene járniuk. (De közben titokban már lazítottak nyakkendőjükön.)

Nézzük tovább, kedves Érettségire készülő Tanulók!

Egyrészt örültök, hogy vége van ennek a négy évnek, másrészt fájdalmasan gondoltok a búcsúra. Megkönnyebbültök, hogy nem kell többször témazáróra készülnötök, nem kell többé rövidített kötelezők után kutatni az interneten, viszont szorongtok, hogy vajon helyt tudtok-e állni az érettségien, a szakmai vizsgán. Elegendő lesz-e az órán fél füllel elkapott információkból megírni az írásbeli vizsgát?

Május végén majd fellelégeztek: az írásbelin túl vagytok, és úgy vélitek, hogy temérdek időtök lesz felkészülni a szóbeli vizsgára. Még ha el is rontottátok az írásbelit, egy hónap alatt játszva megtanuljátok a szóbeli tételeket.

Aztán azt veszitek észre, hogy egyre több barátotok van – főleg, ha még kidolgozott tételeitek is vannak – ez a legbiztosabb jele annak, hogy közeledik a szóbeli napja.

Aztán számot adtok tudásotokról, és... Megkapjátok kis kék könyveiteket, és... Ennyi. Ennyi? – kérdezitek majd. Én ezt most mosolyogva mondom nektek, de valószínűleg én is ugyanígy fogok itt állni egy év múlva.

De ne aggódjatok, kezdődik majd minden előlről. Az ember egész életén át tanul. Életfogytig. Lifelong learning – halljuk sokszor tanárainktól.

„Kérem, szíveskedjete kiegyenesedni. Amint látjátok: a világ talpra állt...”

Kívánom tehát, hogy sikeresen vegyétek az akadályokat, ériétek el céljaitokat, lássatok világot (mert tanulni nem csak a könyvekből lehet), szerezzetek barátokat, ismerjétek meg önmagatokat, határaitokat. Ahogy Babits írja:

*„Mindenik embernek a lelkében dal van
és a saját lelkét hallja minden dalban.
És akinek szép a lelkében az ének,
az hallja a mások énekét is szépnek.”*

Ezekkel a szavakkal is el lehet búcsúzni a végzős diákoktól. De én ettől eltekintek, és a következőket mondom:

Minden dalnak van egy vége, egy utolsó hangjegye, minden dal véget ér. Butaság lenne emiatt nem élvezni egy dalt. Egyszer minden dal véget ér, de ettől még élvezheted a zenét. Egy dal megváltoztatja a kedved, emléket teremt, megváltoztathatja az életedet.

Isten veletek!

12.-es búcsúbeszéd

Kedves Diáktársaim!

Engem ért idén is ez a hatalmas megtiszteltetés, hogy én mondjam most már sajnós a saját búcsúbeszédemet. Igazából nem is tudom, hogy miért vállaltam el, hiszen ötöst már nem kapok Fejes Edit tanárnőnél magyarból, de gondoltam, hátha még érettségimél jól jöhet.

Eljött ez a nap is, azt nem mondom, hogy végre, mivel szívesen koptatnám a suliban a padot, mint hogy 3 nap múlva érettségizzem. Úgyhogy nincs más hátra, mint leltárt készíteni az eltelt négy (öt-hat) évről, és végigvenni mindazokat, akiknek köszönetet kell mondanunk, amiért idáig eljutottunk.

Köszönjük tehát szüleinknek, hogy dacolva ellenállásunkkal, minden reggel kizavartak bennünket az ágyból és szép szóval vagy enyhe terrorral arra készítették bennünket, hogy iskolába jöjjünk. Később ez már mindennapjaink részévé vált, és önként, örömmel, tudásszomjtól lázasan szaladtunk az iskola felé.

Köszönjük tanárainknak végtelen türelmüket és kitartásukat, hogy a 128. érdeklődő kérdésünkre is kimerítő választ adtak, hogy újabbnál újabb szorgalmifeladat-témákat találtak ki, hogy nem szűnő tudásvágyunkat rendíthetetlen odaadással próbálták csillapítani. Különösen szeretettel gondolunk osztályfőnökeinkre, akikről a Türelm mellszobrát lehetne mintázni, hiszen négy éven át elviselték hóbortjainkat, nyűgünket, szellemi és szerelmi bánatunkat. Köszönjük az emlékeket, az osztálykirándulásokat, és az életmentő osztályfőnöki órákat, ahol kipihentük a muhi csata, a szublimáció, a hiperbola és a disztichon gyötrelmeit. Köszönjük a vezetőségnek, különösen igazgatónőnknek a precizitását: hogy nyomon követte kérésünket egyre jobb sprintidőket futtatva velünk a trolimegállótól az iskoláig; hogy erős bástyaként állt az állandóan változó világunkban.

Búcsút veszünk kedves iskolánk épületétől, mely immunrendszerünket erősítette beázott termeivel. A túlélésért folytatott küzdelemben nagy szerepe volt annak a közelharcnak is, melyet diáktársainkkal vívtunk, hogy a szünetben kényelmes ülőhelyhez jussunk.

Komolyra fordítva a szót és félretéve az iróniát: valóban köszönettel tartozunk mindenkinek: tanárainknak, szüleinknek, az iskolának és az alsóbb éveseknek is, hogy eljutottunk idáig, és azzá lettünk, akik most vagyunk.

Sok sikert mindenkinek az érettségihez, Isten veletek!

Képek forrása: www.szinhasz.szege.hu

Iskolánk tanulói rendszeresen vesznek részt különböző szavalóversenyeken, többször – a Dugonics Társaság versenyein, a Babits Mihály szavalóversenyen – sikeresen. Az idén többen is (Földi Lili, Sebők Rita és Vörös Krisztián) megpróbálkoztak az Ady Endre Kollégium által rendezett Ady Endre szavalóversennyel is, és azzal szembesültek, hogy még bőven van tanulnivaló; a mezőny olyan erős volt, hogy ezúttal nem értek el helyezést.

A zsűri tagjai a Szegedi Nemzeti Színház művészei, Szilágyi Annamária és Rácz Tibor, illetve a kollégiumvezető, Kocsis István voltak. A művészek szívesen mondták el véleményüket általánosságban is a versenyről, a versmondásról, illetve a versenyzőknek külön is adtak tanácsokat. Szilágyi Annamária szívesen válaszolt Mikó Anna tanárnő kérdéseire is.

Rácz Tibor tanácsai a versenyzőknek

Valószínűleg nem tudjátok, de a világ legritmikusabb nyelve a magyar. Ezt tanultam az én beszéd-tanáromtól, Montágh Imrétől, és elhittem neki. Ha tehát ez a legritmikusabb nyelv, akkor ne tegyük tönkre azzal, hogy a szóvégekeet elnyújtjuuuk, és hosszú leeesz. Innentől kezdve a magyar nyelv ellenségének tekinthető az, aki direkt nem a ritmikusságot hangsúlyozza benne.

Montágh Imre mondta azt is, hogy a magyar nyelvben elől van a hangsúly, és utána egy ereszkedő dallamvonal. Hiába tanulunk franciául, németül, angolul, spanyolul, nem lehet AZ, hogy a szóvégÉN van a hangSÚLY, mert magyarul. Le kell vinni. Úgy kell beosztanunk, hogy egy mondat erejéig végig bírjuk azt, amit hangsúlyozni szeretnénk. Ellenkező esetben már nem értjük, hogy mit mond az illető. Egy mondat így foszlik szét, követhetlenné válik. Nagyon sokan estek ebbe a csapdába ma.

Az ember nagyon figyel, mert elsősorban azt várna el, hogy az agynak átadjanak valamit. Ahol nincs agy, nem akar mit átadni, ott én nem tudok vevővé válni. Nincs mit venni.

Amikor az embernek születik egy kisgyereke, akkor elkezd mesélni. „Látod-e, ESte van.” De mondhatnék még bármelyik versből kezdő részt. Meg akarom fogni az illetőt, és úgy kell elmesélni a verset, hogy az a „hülye gyerek” is megértse, amelyik most hall először verset. Hát még a zsűri :-). Úgyhogy javaslom, hogy ilyen módon nézzétek át, és akkor, hogyha már a ritmus, az ereszkedő dallam és a hangsúly nem párosul ezután még egy affektálással is, lehet mondani azt, hogy egy versmondással ér föl a szavalat.

Ha az embernek van gondolata, és azt jól hangsúlyozza, és látja, hogy annak az íve nem egy sorig tart, hanem lehet, hogy négy sor egy mondat, akkor azt a négy sort kell keresztülfognia, és azt kell együtt mondania ahhoz, hogy a végére érjen a mondatnak. Lehet, hogy a versszaknak is a végére ér. Attól nem engedheti el a mondatot félúton, pláne nem negyed úton: „Már vénülő... szememmel... őrizem a... szemedet”! (Annyi minden jutott közben eszembe, hogy még jó, hogy nem röhögtem el magam.) Arra kell vigyázni, hogy a verset úgy tartsa egybe az ember, hogy az pontosan ki van centizve.

Nálatok sokszor az is előfordul, hogy inkább elkapkodjátok gyorsan elmondjátok, hogy legyünk túl az szövegen aztán leszámlileg kész már ülök lefelé. A utolsó sornál már arra gondol az illető, hogy vége, és nem fejezi be, a végén már elhal a hang. Vigyázni kellene, hogy maradjon energia a végére is, mert a befejezés legalább olyan fontos, mint a kezdés.

És most már csak egy utolsót mondanék. Nem tudom, ti hogy szoktatok bemutatkozni, de Kosztolányi Dezsőt „KOSZtolányi Dezsőnek” hívják. Petőfi Sándort pedig „PETőfi SÁNDor”. Nagyon sokan például azt mondják, hogy PETőfi SÁNDor, KOSZtolányi DEZSő, KARinthy FRIGyes. Ezt is meg kéne jegyezni, hogy úgy kéne a költő nevét is mondani, ahogy egyébként is bemutatkozik az ember.

Szilágyi Annamária a versenyzőknek

Nagyon remélem, hogy nem vettük el senkinek a kedvét. Az lelkesítő, hogy ilyen fiatalon szeretik a verseket, és csak szeressétek továbbra is, és találkozzunk jövőre is, ha úgy gondoljátok. De gondoljátok úgy!

Szilágyi Annamária a tanulóinknak

(Földi Lili – József Attila: Thomas Mann üdvözlése, Varró Dániel: Üzenet az olvasónak)

Nagyon jó, amit csinálsz, csak olyan kislányos. Jók a versválasztások, zseniális mind a két vers (.), a gyermeki versmondást kellene levetkőzni. Rád is vonatkozik, hogy ami egy gondolati ívbe tartozik, azt egybe kell elmondani. És lehetne bele tenni sokkal több nyomatékosságot. Vegyél vissza a „csilingelőből”, és merjél játszani. Bátrabban.

És lassabban. Mert gyors vagy. Lassan, hogy fölfogja a „hülye zsűri” is. Mert mi akkor halljuk először, van olyan vers, amit mi sem ismerünk.

Nem lehet itt mindenkinek helyezést osztogatni, és most a fiúk egy kicsit erősebbek voltak. Lehet, hogy ha holnap csináljuk, akkor ez nem így lenne, az mindig egy adott pillanat, hogy most éppen hogy sikerül.

(Sebők Rita – Kosztolányi Dezső: Mostan színes tintákról álmodom)

Ez egy érzelmekkel telített vers kell, hogy legyen. Játsszani kell a szavakkal. A szerelmet így, anyámat úgy stb. Ennek nem is annyira versmondásnak, mint hangjátéknak kell lennie. Annyira szép, dallamos a vers, te pedig érzelmentes voltál egy picit. Engedd ki azt, ami benned van. Nyugodtan. Minél többször mondd el hangosan, valaki nézze, hallgassa, és játssz. Játssz a szavakkal. Remélem, jövőre is találkozunk.

(Vörös Krisztián – Jordan Nichols: A mi generációnk)

Tudod, mi a baj? Hogy tök jól elkezdted, amikor először csináltad. Nagyon jól. Hatásosan, végre – addig olyan kis halk volt mindenki. Te kiálltál, és mondtad, jó hangerővel. Jött egy pillanatynyi rövidzárlat, belesültél, ami bárkivel előfordul. És amikor másodjára csináltad, akkor már föladtad. Nem is tudtad úgy elkezdni, ahogy először. Ezt meg kell tanulni: hogyha belebakizik az ember, ugyanúgy megy tovább, jó? Nagyon sajnálom, mert hallottuk, hogy jó vers lenne, amit odafele és visszafelé is elmondtál volna, ha lett volna rá alkalmad. Nem szabad feladni közben. Bármilyen történik, ugyanolyan lendülettel menj tovább, érezd, hogy „én vagyok a legjobb”. Ezt tartsd szem előtt, mert jó vagy!

M. A.: *Mi az, amit a zsűri ilyenkor keres a szavalókban? Milyen a jó versmondó?*

Sz. A.: Én például azt szoktam keresni, hogy **értik-e egyáltalán azt, amiről a vers szól.** Jó lenne, ha megpróbálnának egy picit **vidámabb verset** is keresni maguknak, mert nehéz közvetíteni azokat az érzelmeket, amiket ők még koruknál fogva nem éltek meg, és nem tudnak visszaadni. Van nagyon sok olyan vers, amit még én magam sem tudok elmondani, mert nincs mögöttem elég tapasztalat.

M. A.: *Akkor nem is véletlen, hogy egy Karinty – Rejtő párosítás volt a szerencsés választás a győztesnek, és ebből a szempontból Varró Dániel is jó ötlet lehetett.*

Sz. A.: Igen. Az is fontos, hogy mit választanak. És nem is azt keressük, hogy kiből lehet színészpálánta vagy előadóművész. Szerintem az a lényege egy ilyen versenynek, hogy ülünk össze, és mondjunk verseket, minél több verset ismerjük meg. Jó, hogy itt maradtak a második részre azok is, akik nem jutottak tovább, és **nem mentek el sértődötten, farkukat fölívágvá.** Ez annyira nehéz, emlékszem, hogy gyerekkoromban, mikor volt egy ilyen szavalóverseny, milyen igazságtalannak éreztem a döntést.

M. A.: *Nem is szeretik a tanítványaim, amikor arra biztatom őket, hogy ha van lehetőség, hallgassák meg, mit mond nekik egy zsűritag személyesen – nem ezen a versenyen, de volt már ilyen –, pedig sokat tanulnak abból, amit ilyenkor hallanak.*

Sz. A.: Ezt akkor nem érti meg az ember, később viszont már azt mondja, hogy **de jó lett volna ott maradni, és megkérdezni, mi volt a baj.**

M. A.: *Erősnek éreztem a mai mezőnyt.*

Sz. A.: Szerintem nagyon jók és ügyesek voltak. Nekem egy bajom van: ez a **nagyon komor, fölívágom-az-ereimet versválasztás.** Muszáj vidámabbat választani, mert nem tudják visszaadni. És ha nem tudják visszaadni, akkor meg unni fogom. Bármennyire zseniális, most is volt olyan, akinél azt mondtam, hogy jó, de unom. Nem tudja, hogy mit mond.

Tudom, hogy milyen sok magyartanár van, aki rájuk kényszeríti azt a bizonyos verset. Ha pedig saját választás, akkor le kell őket valahogy beszélni, mert olyan sebeket okoznak saját maguknak, hogy ha mondjuk tíz év múlva lejátszaná nekik az ember, akkor szerintem a fejüket vernék a falba, hogy valaki miért nem szólt, hogy ez nem jó. Veszélyes és nehéz dolog ez.

Mikó Anna

Híres Barbara rövid ajánlók formájában segít eligazodni a legújabb mozifilmek között. Illusztrációként moziplakátokat használtunk. A filmekhez mindenkinek jó szórakozást kívánunk! (Az ajánlók több korosztályhoz szólnak, hisz a lapot szakképzősök is olvassák. A filmek némelyike korhatáros. Kérjük, ellenőrizték ezt még a jegy megvásárlása előtt!)

Bérgavallér: Fioravante barátja, Murray elkezd a világ legősibb mesterségét űzni, és végül olyasmit talál, amiről nem is tudja, hogy keresi. Murray gyönyörű bőrgyógyásza, Dr. Parker megemlíti, hogy szépséges barátnőjével, Selimával férfit keresnek egy édes hármashoz. Mi történhet abban a bizonyos szobában? Milyen lehetőségek nyílnak meg ebben a mesterségben? Megtudhatjátok, ha megnézik.

A csajok bosszúja:

A női bosszú édes és szórakoztató. Főleg, ha kiderül, hogy egy boldognak tűnő párkapcsolatban a másik fél kettős életet él. A főszereplő megkeresi a másik nőt, és vele együtt terveli ki, miképpen emlékeztessék a hűtlen férfit arra, hogy kettőnél jobb az egy. A terv része egy harmadik nő: egy igazi, ellenállhatatlan bombázó is.

Az elnémultak:

A karizmatikus, ám vitatható módszerekkel dolgozó egyetemi professzor ráveszi legjobb hallgatóit, hogy vegyenek részt egy privát és veszélyes kísérletben: negatív emberi energiából akarnak szellemet létrehozni. Vajon mi fog ebből kisülni? Ha megnézed, megtudod.

Halhatatlan szeretők:

Adam egy visszavonultan élő vámpír, aki zenészként tengeti életét detroiti lakásában. Egy nap újra találkozik élete szerelmével, a szintén vámpír Eve-vel, aki hátrahagyja addigi életét, hogy Adammal ismét együtt lehessen. A szerelmespárt váratlanul meglátogatja Eve felelőtlen és bajkeverő húga, aki nemcsak hogy irritálja Adamet, de veszélybe sodorja az egyetlen embert, akivel a zenész jó kapcsolatot ápol.

Veszélyzóna:

Detroit rendőrsége fallal vette körül a Téglatelep néven elhíresült paneldzsungelt. A külvilágtól elzárt városrészt a helyi gengszterek feje irányítja, aki a márkában tart mindenkit.

Amikor szállítás közben eltűnik egy katonai neutronbomba, a város vezetői egy profi zsarut küldenek a zárt falakon belülre.

Mit kell teljesítenie? Beépülni. Megtalálni. Semlegesíteni.

Irodalmi sarok

Magyarország, te kedves hazám – búcsúvers

Magyarország, te kedves hazám,
ahogy lépek lehajtott fejjel
az őszi tájban, másra se tudok gondolni,
csak arra, hogy itt kell hagyjalak.
De remélem, egyszer visszatérek még!

Ahogy néha-néha felemelem a fejem,
úgy eszembe jut a szép Szeged vidéke,
s a Tisza, amelyen régen mindig csónakáztam,
híres könyvtára, és a hírhedt szegedi halászlé.
De remélem, egyszer visszatérek még!

Isten áldja szülőhazámat, ahol születtem,
szeretett családomtól és barátaimtól most
el kell búcsúznom, de remélem, visszavárnak majd,
utoljára visszanézek az őszi tájra,
és szememből egy könny kicsordul.
De remélem, egyszer visszatérek még!

Kondász Tünde

Búcsú

Búcsúzom a reggeli napfelkeltéktől
A hangos hullámoktól, a holdfényes éjszakáktól
Az esti sétáktól, a gondtalan gyermeki éneemtől

Búcsúzom az oly sok emléket őrző háztól
A Balaton hús szellőjétől, a balatoni nyártól
Búcsúzom immár mindentől

Búcsúzom a napfelkeltéktől, a hangos hullámoktól
Holdfényes éjszakáktól, az esti sétáktól
Az emléket őrző háztól, a Balaton hús szellőjétől,
A balatoni nyártól, s a gondtalan gyermeki éneemtől

Tiszai Kata

Akrosztikon

Kell irodalomból írnom egy verset
Rímelnie kell a sorok végének
Ismerni kell hozzá az akrosztikon fogalmát
Semmiképp nem okozott számomra ez problémát
Zavar kicsit, hogy a vers ilyenfajta
Természetesen sokat gondolkodtam rajta
Irom a verset, és lassan a végére érek
Álmos vagyok, igaz, de elismerést kérek
Nem lesz majd ötös, én csak ettől félek

Vörös Krisztián

*Az „Irodalmi sarokban”:
szeretett könyvtárosunk, Biró Kata*

Búcsú falucskámtól, Forráskúttól

Elbúcsúzom kicsiny kis falumtól,
S annak kedves programjaitól,
Az iskolától, hol oly sok évet töltöttem.

Elbúcsúzom barátaimtól, melyek hozzá kötöttek,
Az étteremtől, hol finomakat ettem,
S végül az utaktól,
melyeken hosszú utakat tettem.

Most borongós idő néz rám,
S pont a határnál a láb.
Menni kéne, vagy maradni talán?

Zeisler Szimonetta

Búcsú a lakhelyemtől

A nyári napsugarak megcsillannak a
focipálya friss fűvén, mikor a locsoló
vizében kirajzolódik a szivárvány összes
színe. De menni kell messzire.

A sugárzó nap sugarai mókás
árnyékokat festenek a meleg
betonra. Színes virágok nyílnak
mindenfelé. De menni kell messzire.

A lemenő nap sugarai rózsaszínben
pompáznak a színes égen.
A víz felszínén megcsillan a gyönyörű
fény, mely megbolondít. De menni kell messzire.

Vincze Dóra

Vártam, hátha visszatér az a hang, mely előbb egy kis reményt tudott ébreszteni bennem. Vajon az ég dörgött, vagy mást is fogva ejtett a Csuklyás? Vagy tán Ő volt, hogy jelezzen: még nem haltam meg. Tudtomra akarta adni, hogy ez a történet végtelen lesz, és a sötétség rabjaként töltöm le az életem? Ezen törve a fejem egyre kevésbé kaptam levegőt. A félelemtől a mellkasom összeszorult, és megdermedtem.

Mindig is rettegettem a sötétségtől. Azt sugallta nekem, hogy egyedül vagyok, és hamis képzetekkel öntötte el a képzeletem. Becsapott engem, megrémített engem. Olyan képeket égetett bele a szemembe, melyre mindig emlékeztem, sosem hagyott békén, s minden este újra és újra eljött értem. Most ezek a képek, képzetek mind ott voltak körülöttem, nem engedtek el, leszorítottak, béklyóba zártak.

Újra hallottam a dübörgést. Szemem tágra nyílt, és próbáltam megtalálni azt a hang forrását. Megint kiabálni próbáltam, de egyetlen hang sem jött ki a torkomon. A félelem még fogva tartott. Ha hangom nem is volt, legalább elkezdtem verni a falat, ahogy csak tudtam. Nem érdekelt, hogy fáj, hogy érzem, ahogy a meleg vér csurog az ökleimen, mindennél jobban vágytam arra, hogy kiszabaduljak innen. A karom már remegett, és úgy éreztem, egyre halkul a dübörgés. Az ökleim lelassultak, és egy utolsó csapás után leereszkedtek a combjaim mellé.

Vége?

Ekkor tudatosult bennem, hogy végig erősen behunytam a szemem. Nem tudom, hogy a fájdalomtól-e, vagy a félelemtől, de mindegy is. Lassan feltekintettem, és erős fény hatolt a szemembe.

Fájdalmas fény volt. Az arcom elé tettem a kezem, hogy eltakarjam, de láttam, hogy a fény egyetlen kis lyukból szűrődik ki, és hol eltűnik, hol újra megjelenik.

Az ujjammal elkezdtem kapargatni a lyuk környékét, hátha sikerül lebontanom. Pár kis darabkát sikerült leszednem, legalább akkorára tudtam tágítani, hogy kilássak rajta. Bal szememmel kinéztem rajta. Mozgó, homályos foltokat láttam, majd valami vörösséget lefelé zúdulni a lyuk előtt. Hátrakököltem... Mi lehet ez? Vér? Vagy csak egy újabb hallucináció...?

Fekete Zsófia rajza

Ábrahám Eszter

„Így szerettek űk” – avagy a Net hatalma

Április 30-án iskolánk tanárai és diákjai különösen nagy számban látogattak el a Petőfi-telepi Művelődési Házba, ahol az „Így szerettek űk” című irodalmi Szerelmeskönyv szerzőjével Kúti Gergő beszélgetett a bestseller keletkezésének körülményeiről. Majd a „Színésznőt szerettem” című kb. 35 perces előadás következett, amely öt író és színészről szólt. Ebben a vetítéssel egybekötött előadásban a szerzőn kívül Szilágyi Annamária és Gömöri Krisztián működött közre. Végül kötetlen beszélgetés és dedikálás zárta az estét.

Nyáry Krisztiánnak az ezen az estén elhangzott gondolataiból közlünk most részleteket, valamint az azt követő író-olvasó beszélgetésből, amelyben számos „ismerősünk” is feltette kérdéseit.

Az író – színésznő szerelméről

„Amikor elkezdtem összegyűjteni ehhez a most már két könyvhöz a képeket a történetek szereplőiről, feltűnt, hogy bizonyos női szereplőkről egészen jó minőségű képek vannak. Aztán azt is észrevettem, hogy ennek nagyon egyszerű oka van: az, hogy az adott korszak, a XIX. század vége, XX. század első fele legjobb fotóművészei készítették ezeket a fotókat. És aztán az is kiderült, hogy nem véletlenül, ugyanis ezeken a képeken az adott kor legismertebb színésznői szerepelnek. Ez külön-külön valahogy nem tűnt föl, de aztán így egyben látva észrevettem, hogy nagyon sok író-színész szerelme van, és elkezdtem gondolkodni, hogy vajon mi lehet ennek az oka.

Csak azokat, akikről a könyvben is szó van, röviden felsorolnám: Déryné Széppataki Róza, Laborfalvy Róza, Prielle Kornélia, Jászai Mari, Eszéki Emma, Nagy Bella, Benkő Etelka, Várad Aranka, Sárvány Anna, Harmos Ilona, Judik Etel, Fedák Sári, Varsányi Irén, Darvas Lili, Simonyi Mária, Simon Jolán, Kassák Etel, Bajor Gizi, Mezey Mária és Kunsági Mária. Mind olyan színésznők voltak, akiket életük során írók is szerettek. Katona József, Jókai Mór, Petőfi Sándor, Reviczky Gyula, Vay Sándor, Szomori Dezső, Ambrus Zoltán, Juhász Gyula, Molnár Ferenc, Kassák Lajos, Kosztolányi Dezső, Karinthy Frigyes, Móricz Zsigmond, Bánffy Miklós, Márai Sándor, Vass István és Déry Tibor. Olyan írók és költők, akik egy színésznőt szerettek, vagy akik reménytelenül szerelmesek voltak egy-egy színésznőbe. És ez még nem is volt a teljes lista.

Nagyon különböző szerelmi történetek ezek. Van köztük a pályáját a szeretett férfiért feladó színésznő éppúgy, mint a színpadról ismert szerelmét még csak megszólítani sem merő író, viharos szerelem és élethosszig tartó, boldog házasság egyaránt.

A kérdés azonban közös: vajon miért szeretett bele annyi író éppen színésznőkbe? Mi az, ami az írókat olyan ellenállhatatlanná teszi a színésznők előtt? Adhatunk lírai magyarázatot erre a közös művészsorsról, az egymásra találó műkifejező érzékenységről. Lehetünk szigorúan tudományosak, elemezhetjük a társadalmi mobilitás XIX-XX. századi lehetőségeit, elvégre hol lelhetett volna egy értelmiségi férfi vele azonos szabadságfokon lévő partnert, ha nem a színházban? De lehetünk egészen profánok is, és mondjuk ki, hogy az adott kor legszebb asszonyairól van szó, akik amúgy is a legtöbb férfi vágyainak titokzatos tárgyai voltak. Szóval erre keressük a választ most, néhány történetet elmesélve.” (Itt következtek az esten a Nagy Bella – Jókai Mór, Kosztolányi Dezső – Harmos Ilona, Karinthy Frigyes – Judik Etel, Molnár Ferenc – Varsányi Irén szerelmek történetei, amelyek a kötetben olvashatók.)

„Be kell vallanom, hogy a bevezetőben feltett kérdésre, azaz hogy miért szövődött olyan sok szerelem írók és színésznők között, nem tudom a választ. Elképzelhető persze, hogy a megoldás nagyon is egyszerű. Lehet, hogy valójában minden férfi szép szavakat és megértő történeteket elbeszélő író, és minden nő képes hitelesen, drámai erővel eljátszani, hogy ezeket a történeteket el is hiszi neki.”

Kép forrása: hu.wikipedia.org

A kötet keletkezéséről

„Az egész egy Facebook-poszttal kezdődött, ami egy barátoknak szóló poszt volt. Egy nagyon megragadó fényképet tettem fel, amelyen egy fiatal párt látunk a sípályán, Radnóti Miklóst és a feleségét. Olyan, mintha most készült volna. Még a ruhájuk alapján sem lehet levenni első pillantásra, hogy nem, és látszik, hogy jól érzik magukat, vidámak, egy szép fiatal pár. De különben tudjuk, hogy mi történik aztán majd velük. És valahogy ez annyira megragadó volt, hogy nagyon sokan megosztották, több százan.

Másnap föltettem egy másik képet, akkor már több mondatot írtam, másnap még többet, és valószínűleg az ötödik-hatodik alkalommal már kialakult az a műfaj, ami aztán ezekhez a könyvekhez vezetett. Soha nem láttam előre, hogy mi lesz a következő, és mi fog történni.

Amikor először megkerestek könyvkiadók, hogy ezekből akár könyvet is lehetne csinálni, már nemcsak a barátaim voltak a barátaim a Facebook-on, hanem feliratkozók is voltak, akik rászoktak, hogy teszem fel a képeket. Én még akkor is azt mondtam, hogy miért vennék meg a könyvet, ha elolvashatják ugyanazt ingyen. De aztán olyan sokan kerestek meg ezzel, hogy gondoltam, mégiscsak ők tudják, hova teszik a pénzüket.

Nagyon furcsa, hogy egy teljesen más műfajban író ember győzött meg, mondta el a végső érvet. Ez Mautner Zsófi volt, aki egy gasztroblogger, blogba ír recepteket, és neki is mondták, hogy legyen ezekből könyv. Zsófi is azt mondta a könyvkiadónak, hogy az oldalon kint van a recept, hát ki venne meg egy ilyen drága szakácskönyvet, aztán mégiscsak megjelent, és mégiscsak megvették az emberek.

Ma már nem úgy olvasunk szakácskönyvet sem, ahogy az én anyukám olvasta, hogy egyik kezében a fakanál, másik kezében a Horváth Rozi, hanem ha egy receptet akar megnézni az ember, megnézi az interneten, de amikor épp kiválasztja, hogy jövő héten mi legyen a menü, leül egy fotelbe, és lapozgatja ezeket a szép albumszerű szakácskönyveket.

Valami ilyesmi lehet a különbség az én Facebook-posztjaim és a könyvek között, hogy más életfunkcióban, helyzetben olvassuk. A Facebook-posztokat általában reggel teszem ki, azokat az első kávé mellett néhány perc alatt el lehet olvasni, aztán indul a napi rohanás. A könyv meg egy szép tárgy, szép képek vannak benne, bele lehet lapozgatni, ajándékba lehet adni. Egy Facebook-posztot nem lehet ajándékba adni, tehát nem kannibalizálják egymást.

Nagyon sokat tanultam abból, ami történt velem. Próbáltam kommunikációs szakemberként is megérteni ezt a folyamatot. Az biztos, hogy ha egy feladatot kapok annak idején kommunikációs tanácsadóként, hogy csináljak egy olvasást népszerűsítő internetes valamit, akkor eszem ágában nem lett volna felmenni a Facebook-ra. Ez a Facebook-ügy bebizonyította a számomra, hogy ez az oldal nem úgy működik, ahogy én azt tudtam, ezek a marketing-vastörvények sem működnek úgy, ahogy mondták, hogy néhány mondatot lehet csak a Facebook-on írni, mert annyit olvas el a közönség.

Az történt, hogy írtam egy rövidebb bekezdést ahhoz a képhez, és aztán utána a kommentekre el kellett mesélni, hogy ott mi is történt. Aztán egy hónap se telt el, amíg kialakult ez a műfaj. Onnantól kezdve beállt nagyjából egy konstans szövegmenyiség, ami sokkal hosszabb, mint amire korábban gondoltam. És biztos nem működött volna, ha nincsenek fotók, mert ez a lap mégiscsak képi tartalmak megosztására lett kitalálva.

Nagyon sok köszönhető ebben annak a kornak, amiben élünk. Szerintem ez még öt évvel ezelőtt nem lett volna ennyire népszerű, nem lettek volna ennyien kíváncsiak rá. Általában az ilyen válságkorszak, amikor gazdasági, társadalmi válság van, használ annak, hogy a múltba forduljunk kicsit. Két-három évvel ezelőtt kezdődött a Facebook-on a régi családi képek megosztása, régi sportolókról, régi történetekről. Előtte úgy használtuk, mint az iwiw-et, hogy „megyek az iskolába”, „fénykép a kiskutyámról”, tehát státuszjelentéseket adtunk. És aztán más lett az igény. Nem azért, mert elkezdtük keresni, hogy mire jó a Facebook, hanem olyan volt a helyzet.”

A történetek népszerűségének titkáról

„Kafka Margit vagy Ady Endre szerelmi életéről születtek könyvek is, meg hasonló írások is. Az a különbség talán, hogy az irodalomtudomány – akár még az a része is, hogy egy író szerelmi életéről, magánéletéről ír valamit vagy gondolkodik – azért eléggé egy zárt közösség. Néhány ezer emberhez jut el, nagyon nehezen lép ki akár az akadémiai vagy az egyetemi szférából. Azok a történetek, amiket leírok, nem újdonságok. Nem én tártam föl, hanem valaki már egyszer föltárta.

Lehet, hogy negyven éve egy folyóiratban, amit azóta se olvasott senki, lehet, hogy egy monográfiában volt lábjegyzet, de biztos, hogy kevés ember mozdult rá. Akik az irodalomtudomány falain belül vannak, azok ezeknek egy jelentős részét ismerik. Ismert műfaj az, hogy a tanszéki büfében vagy a konferenciák szünetében eladomáznak róluk, vagy esetleg meg is írják.

Ugyanakkor a nagyközönség számára ez mégiscsak egy ismeretlen terület. Mert ahonnan akár az irodalomszerető emberek, akik nem irodalom szakot végeztek, megismerik az írók, költők életét, azok a tankönyvek.. Talán ott még olvashatnak valami életrajzot, de keveset. És azokban általában ezek a részeket nincsenek benne, mert kanonizált életművekkel találkozunk.

Néhány kritikában azt olvasom, hogy hát ebben semmi újdonság nincs, ezt mi már mind ismerjük. Mondja egy irodalmár, akinek a maga szempontjából igaza van. Igazából nem csináltam mást, mint hogy ezeken a kicsit elzárkózó várakon nyitottam ajtókat meg ablakokat, hogy be lehessen nézni. És megtaláltam, talán véletlenül, azt a közeget, ami segít ebben.

Én nagyon szerencsés vagyok, mert ez egy nagyon jutalmazó közeg. Amikor irodalomtörténész voltam, tanítottam két évig egyetemen, a visszajelzés nagyjából úgy nézett ki, hogy írt az ember egy tanulmányt teljesen más nyelven, más módon az Irodalomtörténeti Közleményekbe, és akkor talán fél évvel később egy kolléga odajött egy konferencia szünetében, és mondta, hogy olvasta, és ez meg ez a véleménye. Itt egy órán belül jön egy fontos visszajelzés. Olyan értelemben fontos, hogy egy adott szerzőnek a leszármazottja, családtagja, hagyatékának kezelője hozzátesz valamit. Nagyon gyorsan terjed a dolog. Számítalan ilyen volt, hogy küldtek fotót, amit még nem publikáltattak, vagy naplórészletet. Tehát ez tényleg egy működő közeg.

Nyilván, akik a Facebook-on visszajeleznek, azok szeretik, amit csinálok, és én ezt eredetileg is szórakoztatásnak szántam. De aztán kialakult ennek valamiféle olvasásnépszerűsítő funkciója, sokan azt mondják, hogy hű, de érdekes, újraolvasom majd, vagy most olvasom először. Volt olyan olvasóm, aki soha nem olvasott verset azelőtt, és én írtam róla valamit, ő meg szépen elkezdett utánajárni.

Az irodalomtudománynak vannak olyan személyiségei is, akik nem kritikával illetnek, amiért bulvárosan mesélem el a történeteket, hanem örülnek ennek, mert azt gondolják, hogy ez egy kicsit demokratizálja, közösségivé teszi azt a tudást, amit ők egy kicsit másképpen dolgoznak fel, de látják, hogy így eljut az olvasóhoz, és ez jó nekik. Szóval a fogadtatás vegyes, ez nyilván látszik a kritikákból, de azt hiszem, sokan szeretik.”

Fikció vagy hiteles adat?

„Minden nem tudományosan elmondott életrajzot fikciónak tekintünk. Kénytelen az ember a leegyszerűsítés eszközeivel élni, mert érzelmeket kell rekonstruálni. A legfontosabb vita még az igazán komoly irodalmárokkal kapcsolatban is az, hogy az irodalomtörténész azt tudja mondani, hogy „Petőfi Sándor szerelmes verset írt Csapó Etelkéhez”, „ő maga azt állította, hogy szerelmes”, de hogy valójában mit érzett, azt nem tudjuk. A tudomány ezzel nem tud mit kezdeni, és igaza van. Csakhogy akkor nem lehetne leírni egy történetet, tehát a Petőfi Sándorról szóló szakirodalom is él ilyenekkel, hogy „Petőfi és Csapó Etelke szerelme”. Tehát a rendelkezésre álló adatok alapján valószínűsítik, hogy ez egy szerelem-ézés volt. Hogy őszinte szerelem-e vagy önmagát becsapó szerelem, azt nem tudjuk. A kortársaink érzelmeit sem tudjuk rekonstruálni.

De azokban a nem tudományos igénnyel, ismeretterjesztő, szórakoztató igénnyel megírt szövegekben, amiket én írok, szerintem eddig el lehet menni, mert a valószínűség így diktálja. Nekem nem kell odaírni, hogy „nem biztos”, mert sose fogjuk megtudni, de hogyha ezek az adatok így összeállnak egy képpé, ő is így érezte, ő is így nevezte, a környezete is így nevezte, hogy szerelem, akkor ezt hívhatjuk szerelemnek.

Amit én mint szerkesztő vagy a történet elmesélője megteszek, az az, bizonyos elemeket kihagyok, mert nem fér bele. Azt nem érzem, hogy átalakítanám, törekszem rá, hogy ne, és annak mindig örülök, hogyha találnak benne tényszerű tévedést, amit lehet javítani, de nagyon-nagyon keveset találtak szerencsére. Nyilvánvalóan ilyen mindig lesz, és köszönöm is, ha ilyeneket feltárnak, de azért nem ezzel szokott igazából a baj lenni, a talált hibák nem a lényegét érintik a történeteknek. Inkább azzal szokott lenni a probléma, hogy miért adok ki valamit, miért azt a részt emelem ki, de hát az élet elmesél egy történetet.”

A közönség kérdéseiből

– Lesz-e harmadik kötet?

– Magyar írók és költők szerelmi életéről nem tervezek harmadik kötetet, de ha találok még izgalmas történetet, azt leírom még a Facebook-on. Már írtam is ilyet, amióta megjelent a második kötet.

Ez nem jelenti azt, hogy ne írnék esetleg mást. Engem alapvetően az emberi sorsok érdekelnek, aminek persze fontos szegmense a szerelem, de nem az egyetlen. Most éppen egy olyan témájú könyvre készülök, ami nem a szerelmi részre megy ki, hanem inkább a hősiességre. Olyanokról írok, akik tettek valami olyat, ami a társadalmi elvárásokkal szembement, és valamilyen közösségi cél érdekében tették ezt. Ez még nem kristályosodott ki teljesen. Az emberiélet-része izgat ezeket a történeteknek. Azt gondolom, ahhoz, hogy a maga teljességében értelmezni lehessen egy szöveget, fontos tudnunk, ki a szerző. Egy diák ugyanolyan történetként olvassa el a szerző életrajzát, mint a művét.

– Van kedvenc szerzője, története?

– Mivel ez nem egy tudományos kötet, még csak időrendet se alkalmaztam, megtehettém azt, hogy azokkal a szerzőkkel foglalkoztam, akik nekem valamiért fontosak, vagy legalább kíváncsi vagyok rájuk, és nyugodtan kihagyhattam azokat, akiknek az életműve számomra valamiért nem elég érdekes, vagy az életútjuk olyan, hogy nem akarom őket népszerűsíteni.

– Mennyi kutatómunkát végzett?

– Ez nagyon változó. Az első tíz-tizenöt történetet viszonylag gyorsan meg tudtam írni, mert ezek voltak azok, amiket egykori kollégáim, akik a terület szakértői voltak, elmeséltek. Ezekhez csak fel kellett frissítenem, meg kellett néznom egyes adatokat. Volt, hogy az egyik történet hozta a másikat, az olvasók is kérték, így felmerültek olyan művek, amiket magamtól biztos, hogy nem olvastam volna el most már soha. Ha nem kezdtem volna el az életrajzzal foglalkozni, nem derült volna ki számomra, hogy mennyire izgalmas és érdekes figura az illető. Aztán elkezdtem olvasni a műveit, és ez egy nagy ajándék, mert amikor eléggé nehezen olvashatók egy szerző tizenkilencedik századi nyelven megírt, de huszadik századi problémákat felvető művei, közben a publicisztikája elsőrangú. Tehát számomra is voltak nagy meglepetések, ajándékok, és hát azok „utánaolvasósabbak” voltak. Volt, amikor beköltöztem a Petőfi Irodalmi Múzeum könyvtárába, és akkor ott olvastam.

Ácsné Fekete Ilona (volt tanárunk): *Talán Ön megtalálta a választ arra a rejtélyre is, hogy ki József Attila Ódájának ihletője. Annyit tudunk, hogy Lillafüreden egy konferencián találkoztak és ismerkedtek meg.*

– Úgy tudom, hogy a hölgyet valamilyen bizonyossági fokkal azonosították, biztos meg lehet nézni, hogy ki ő, de tulajdonképpen teljesen mindegy, mert az a szép a történetben, hogy egyáltalán nem ismerte. Meglátta ezt a nőt, és megszületett a magyar irodalom egyik legszebb szerelmes verse. József Attila hajlamos volt ilyenre. Megismerte Kozmutza Flórát, kétszer beszéltek, és amikor először elhívta, hogy azonnal találkozniuk kell egy kávéházban, a Hexameterek már ott volt a kezében. Tehát nem volt olyan tapasztalat a birtokában, ami alapján a legtöbb férfi beleszeret egy nőbe, de neki nem kellett.

Á. F. I.: Sajnálattal hallottam, hogy nem ír több kötetet erről a témáról, mert ajánlottam volna, hogy írjon olyan történeteket, amelyekben mind a két fél elismert író.

– Több ilyen van a kötetekben, de az az érdekes, hogy ezek a kivételek. Valahol mégiscsak az a helyzet, hogyha van egy pár, ahol mind a két fél író, akkor ez a kicsit kaotikus olvasói környezet elvárja a nőtől, hogy a nő „az író felesége” legyen. Költőnéket szeret a közönség, költőnőket nem. Szó volt Harmos Ilonáról, Babitsnéról, Tanner Ilonáról, akár Szendrey Júliáról – ők ebbe a „dobozba” kerültek bele. Mindnek megvolt a maga életműve, de a saját korukban sem fogadták ezt el tőlük, mert nekik az volt a funkciójuk, hogy segítsék a társukat, és ez az ő tragédiájuk is, hogy mint szerzők nem váltak ismertté. Az a kivétel, ha van olyan pár, mint mondjuk Weöres Sándor és Károlyi Amy.

– *A kecskeméti Katona József színházban játsszák A Nyugat női című színdarabot, amely a nyugatos írók, költők feleségeiről, szeretőiről szól. Van-e köze ennek a könyvéhez?*

– Nagyjából ugyanazokból a szövegekből dolgoztunk, és az előadást érdemes megnézni. Ma már ritkábban adják, de szerencsére nem veszik le a repertoárról.

Gera Csilla: *A bejegyzései modern környezetben jelentek meg először, mondhatjuk így, a Facebook-nemzedéknek. Én a könyvet ezekhez képest másodlagosnak tekintem. A magyartanárok, köztük én is, örvendeznek, hogy elolvashatjuk ezeket a könyveket. Akiknek tudom, természetesen beviszem az óráimra.*

A diákoktól, a fiatalabb közönségtől kapott-e már visszajelzést, hogy olvassák, tetszik nekik, melyiket olvassák egyáltalán?

– Azért is nagyon jó a Facebook, mert vissza lehet nagyjából következtetni a feliratkozókából. Csináltam egy kis statisztikát, és az látszik, hogy valahogy úgy néz ki az olvasóknak az összetétele kor szerint, hogy a legfiatalabbak már sokan olvassák, a 14 és 20 közöttiek sokan, aztán van egy lefele menet, a legkevesebben 25-35 között olvassák, és aztán megint elkezd fölfele menni nagyon sokáig. Azok közül, akik írtak is nekem, a legfiatalabb tizenkét éves volt, a legidősebb nyolcvanhárom. Nagyon széles a spektrum. Ami még számomra szociológiailag érdekes, hogy ha megnézzük a Facebook-feliratkozókat, meg azokat, akik lájkolgatnak egy-egy történetet, ott azt látjuk, hogy hetven százalékuk nő. És én azt gondoltam, hogy ez így normális, hát szerelemről szólnak, és akkor az első furcsa élmény az volt, hogy férfi barátaim mondták, hogy olvasták, ez a véleményük. Aztán az, hogy amikor Erdélyben jártam hasonló felolvasóesteket tartani, és szétnéztem a közönség között, és fele férfi volt, a fele nő. Egy ilyen magyarországi rendezvényen most ahhoz képest kevesen vannak a férfiak. Ez valami itteni sajátosság.

Járok rendhagyó irodalomórát tartani, és akikkel én beszélek, szeretik az ehhez hasonló történeteket, és egyébként nagyon jó észrevételeik vannak. Hogy ne csak ilyen sztorizás legyen, arról szoktunk beszélgetni, hogy mit van jogunk megismerni, és mit nem. Tehát hogy meddig tart a magáncél, és hol kezdődik a közönségnek, a tudománynak az érdeke. Belekukkanthatunk-e valakinek a naplójába, vagy nem.

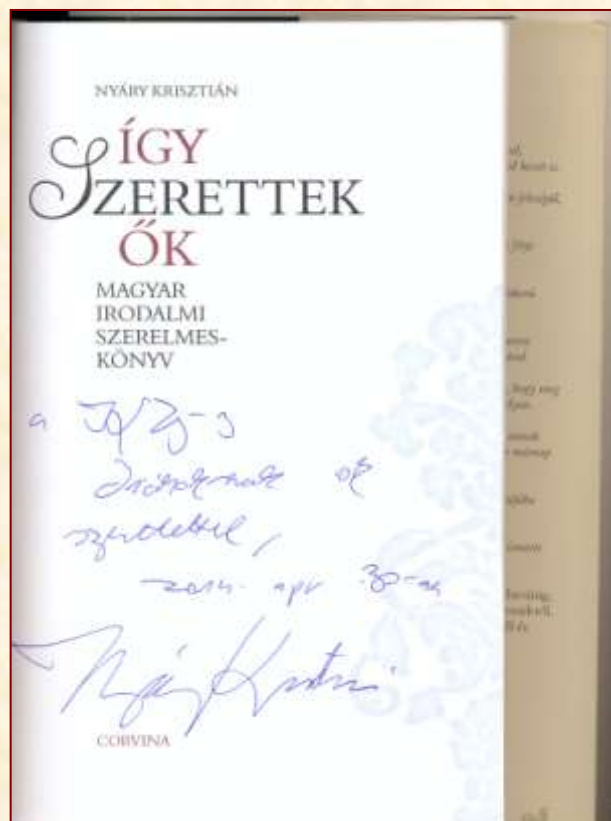
Mikó Anna: *Engem éppen ez érdekel. A „bulvár” szó valahol azt jelenti az újságírásban, hogy olyanokat is közlünk emberekről, amiket ők nem szántak közlésre. Ütközött már valamikor egy olyan határba, hogy azt érezte: ezt az illető nem nekünk szánta?*

– Ezt esetenként próbálom eldönteni. Ha van egy dokumentum, mondjuk egy szerelmes levél, és hogyha olyan résznél tartunk, hogy mondjuk egészen intim dolgokat ír, általában el szoktam gondolkodni, hogy megosztható-e. De közben most jönnek ki sorban például Móricz Zsigmondnak a naplói. Nem biztos, hogy mindennek örült volna annak idején, ha megjelenik, ennek ellenére úgy van megírva, hogy ő pontosan tudja, hogy ezt mi egyszer el fogjuk olvasni. Karinthy Frigyes írt egy szerelmes levelet a titkos szeretőjének, amibe azt írta bele, hogy „kedvesem, lehet, hogy ez a levél egyszer érettségi tétel lesz”.

Én a magam számára húztam egy időbeli határt, hogy nem írok meg olyan történetet, ami a hetvenes éveknél újabb, mert az már tényleg túl sok kortárs érzékenységet sértene. Egyszer egy gimnazista fiú mondta, hogy ez kicsit olyan, mint a régészet. Föltárunk egy viking kori katonasírt, ott van egy csontváz, akkor megmutatják a kamerák, vagy lehet, hogy az egészet viszik, úgy, ahogy van, egy múzeumba. Második világháborús katonasírnál ez már nincs így, ott már kegyeleti szempontokat is figyelembe veszünk. Ha meg egy tíz évvel ezelőtti délszláv háborús sírról beszélünk, akkor az már végképp más. Merthogy egyre inkább maga az ember jelenik meg, akinek szerepei vannak, családja van, személyiségi jogai vannak. Valahogy talán így van ez itt is. Nehéz megtalálni ezt a normát. Egyébként szerencsém volt, mert egy kivétel volt csak, amikor megírtam valamit, és nem publikáltam azért, mert örökös nem engedélyezte, pedig ez valódi irodalomtörténészettel gyakran előfordul, ez egy visszatérő probléma.

– Akadt-e örökös, aki valamiféle visszajelzéssel élt a kommentek kapcsán?

– Sok, és szerencsére általában pozitív szokott lenni. Hozzáadnak, még elmesélnek valamit, vannak nagyon kedves történetek. Írtam például Kemény Jánosról, az erdélyi magyar irodalom nagyon fontos szereplőjéről, akit valószínűleg mi kevésbé ismerünk, és akkor egy idős erdélyi üzent nekem, hogy „hát erről még most sem illik beszélni, de azért ez így és így történt”, és elmesélt egy szerelmi történetet. Van egy közlésvágy az emberekben.

Színes – ami megüti a fület, amin a szem megakad: a kalapnap

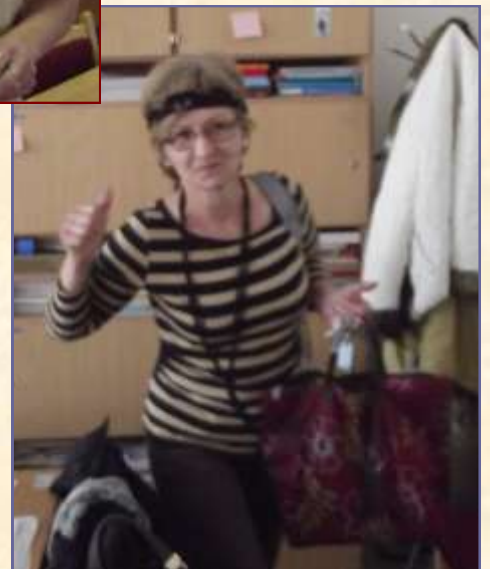
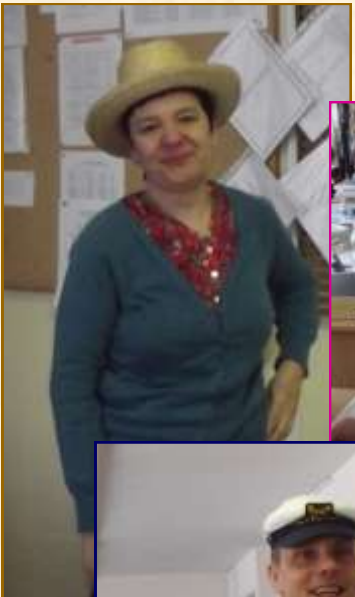
Április elsejét, a „bolondok napját” az idén diák-önkormányzati kezdeményezésre „kalapnappal” ünnepeltük. Tanárok, diákok vehették fel végre azokat a fejfedőket, amelyeket egy „hétköznapon” természetesen a fogason hagyunk, sőt, a tanárok a diákok fejről az illemre hivatkozva le is parancsolják. „Színes” rovatunkban ezúttal azt mutatjuk meg, ki milyen viselettel lepte meg ezen a különleges napon a többieket.

Fekete Zsófia rajza

Fotózás óra

Mindketten úgy gondoljuk, hogy a fotózás iránti szeretetünk már gyermekkorunkban alakult ki, családi fotóalbumok nézegetése közben. Mára azonban lehetőséget kaptunk a képek készítésére is egy tanóra kapcsán.

Az óra kéthetente két órát tart – a kedves Egervölgyi Lilla tanárnő által ezek az órák mindig jó hangulatban telnek. Mindig van valami inspiráció az adott feladathoz, amit a tanárnő ad ki. Ezekben a feladatokon egyaránt érhető portréfotó készítése, hangulatképek, tájképek, tárgyak fotózása. Az órák után elkészült képeket megkapjuk a tanárnőtől, majd sajátosan megszerkesztjük, aztán ezekből a legjobbakat kiválasztjuk és visszaküldjük a tanárnőnek osztályzásra.

A fotók elkészítése mindig izgalommal tölt el minket, és ez egy remek kikapcsolódási lehetőség, hiszen a kreativitásunkat is fejleszthetjük. Amikor a fényképezőgép objektívébe belenézünk, egy új és izgalmas világ tárul elénk.

Kovács Barbara, Szűcs Alexandra

Híres divattervezők – Coco Chanel

Francia divattervező, a Chanel divatház alapítója, a 20. század divatjának legkiemelkedőbb képviselője. A felszabadult, elegáns, modern nő szimbóluma.

Gabrielle „Coco” Chanel 1883. augusztus 19-én született Saumur városában. Franciaország nyugati részén nőtt fel, kávéházakban lépett fel, és énekesnőnek készült. Vichyben táncosnőként dolgozott, itt kapta a Coco becenevet. Miután továbbállt, Párizsban megismerkedett Sir Arthur Edward „Boy” Capellel, egy gazdag angol bankár fiával, akit élete szerelmének tekintett. Boy segítségével nyitotta meg első kalapboltját 1910-ben, majd 1914-ben divatüzletet nyitott Normandiában.

Chanel stílusát kezdetben túl merésznek találták, elhagyta a fűzöt, férfinadrágot viselt, és rövidre vágatta haját. Kollekciónak a saját igényei szerint alakította, letisztult vonalak és kényelem jellemezte őket. Ő maga volt az új típusú nő, akiknek a ruháit tervezte. A parfümök világát is sikerült forradalmasítania. Megalkotta a Chanel No.5 parfümöt, ami a mai napig az egyik legismertebb illat a világon. 1924-ben beindult a Chanel Parfümcég, ami 1996-ig 8 féle parfümöt jelentetett meg. Chanel nevéhez fűződik a „kis fekete ruha” megalkotása, amelyet 1926-ban mutatott be. Ezekben az évtizedekben népszerűsítette a bizsut, a hamis, hosszú gyöngyfüzéreket.

A második világháború alatt bezárta a divatházat, és csak az ötvenes években tért vissza. Elutasította Christian Dior divatját. Ekkor vezette be a Chanel-kosztümöt, a tweedszövetből készült, egyenes szabású szoknyát és a galér nélküli aranygombokkal záródó kiskabátot.

Barokkos stílusjegyek a Chanel 2013-as kollekciójában

Ahogy a történelem, úgy a divat is ismétli önmagát. A Chanel divatház régi korok stílusához nyúlt vissza új kollekciójában. A csipkéből készült fodros ujjak és kiegészítők a régi korokat idézik. A kollekcióban nem spóroltak az

anyaggal, rengeteg díszítés, fodor és redő látható a ruhákon. Újra megpróbálják divatba hozni a zsbót, ami 16. század vége felé volt jellemző.

Képek forrása:

http://www.retikul.hu/probafulke/chanel_2013

A cikket összeállította:

Czipó Petra

Jó alak, szép pofika, és kész a modell, gondolják sokan. Kevesen tudják csak, milyen kemény erőpróba már az is, hogy valaki eljusson az első fotózásokig. Az alábbi írások egy diákunk, Sziklasi Melinda egyik „belépőjét” jelentették a modellszakmába.

Készülődés a castingra: A casting előtti napon nem ajánlott kozmetikushoz menni, hiszen az arcápolás után egy-két napig bőrhibáink lesznek. Ha mindenféleképpen szükséges a mitesszerek, pattanások eltüntetése, a casting előtt három-négy nappal látogassunk el a szakemberhez. A körmünk ápolat, natúr, festetlen legyen. Ha műkörmünk van, az legyen egyszerű, szolid, elegáns francia manikűr. A castingot megelőző napon ajánlott a teljes szőrtelenítés: a láb-, fazon-, hónaljszőrtelenítés se maradjon el. Hajunk frissen mosott legyen, és ne legyen felkötve, hiszen így láthatják a hajunk hosszúságát, fazonját, színét, esetleges lenövését, vagy a melírt.

A ruha választásánál oda kell figyelni, hogy olyat válasszunk, ami illik az egyéniségünkhöz, alakunk szempontjából előnyös, és eltakarja a kevésbé előnyös részeket. A legjobb, ha fekete felsőben érkezünk a castingra, hiszen az kiemeli az arcunkat. Ne jelenjünk meg leopárd-, zebra-, párdúc-, vagy más állatmintás ruhában, mert a sok kicsi mintától vaskosabbnak látszanak a testrészeink. Farmert se vegyünk, mert az nem alkalomhoz illő, anyag benyomást kelt. Előnyös magas sarkú cipőben érkezni, így a megrendelő jól láthatja, mennyire mozgunk jól, vagy éppen rosszul benne. Ha sminkben érkezünk, az legyen egyszerű, visszafogott, így jobban láthatók a szépséghibáink is, mert ezek jobb, ha a castingon derülnek ki, mint ha a fotózáson, forgatáson lesz belőle probléma.

A casting előtt mindenféleképpen vezessük le valahogyan idegességünket, ne mutatkozzunk izgatottnak. Közvetlennek, barátságosnak kell lennünk, hogy a megrendelővel is és társainkkal, a többi modellel is illedelmesen, jókedvűen tudjunk kommunikálni.

A modelltáska elengedhetetlen, mert minden szükséges dolog ebben van. A castingra vigyünk el mindent, ami szükséges lehet. Például fontos lehet, hogy legyen nálunk portfólió, oklevelek, önéletrajz, referenciaalbum.

Tizennyolc éves kor alatt szülővel kell érkezni.

Szituáció – Mit teszek, miután elestem? Miután elestem, fegyelmezettnak kell maradnom. Felálllok, megigazítom a ruhámat és a hajamat. Ott folytatom, ahol abbahagytam. Semmiképpen nem kezdek el sírni, vagy zavartan nevetni, bohóckodni. Senki nem hiszi el úgyszemint, hogy az esés szándékos volt. Nem vonogatom a vállam, nem reagálok szóban a történetekre. A közönség nevetésére őszinte mosollyal válaszolok. Olyan elegánsan hagyom el a kifutót, amilyen elegánsan csak tudom. Társaim valószínűleg vagy megértéssel reagálnak (bárkivel előfordulhat ilyesmi), vagy rosszindulatú kritikával. Én igyekszem megmutatni, hogy tudok nevetni a saját hibáimon, és semmilyen szóváltásba nem keveredem a többiekkel.

A hátralevő időben azokhoz igyekszem csatlakozni, akik megértőbben viselkednek, hogy ne legyek még idegesebb. Igyekszem megnyugodni az eredményhirdetésig. Nem izgulok azon, hogy ez az esés mennyit ronthatott az esélyeimben. Semmiképpen nem kezdek el hisztizni, panaszkodni emiatt a többieknek. Mindenkinek megvan a maga hibája, gyengesége és problémája, ami miatt ő aggódik. A többiek valószínűleg örülnek az esésemnek, mert ez egy verseny, de nem mondom ki, hogy ezt én is tudom.

A kihirdetett eredményt higgadtan tudomásul veszem. Ha az esés miatt rosszabb helyen végeztem, akkor is büszkén veszem át a díjat, vagy hallgatom meg az eredményt. Mosolyogva gratulálok a győztesnek és a többieknek. Utólag sem emlegetem a hibámat. Inkább igyekszem tanulni belőle.

Első fotózásom élményei: Az első fotózásom 2012. október 11-én, vasárnap volt. Délelőtt tíz órára kellett megérkezniem. Amikor odaértem, már majdnem mindenki ott volt. Volt olyan, aki már túl volt egy fotózáson, így meg tudtam kérdezni egy tapasztaltabbtól, hogy milyen élményei voltak.

Amikor kipakoltam az összes ruhámat, a cégvezetővel egy szobában kiválasztottuk azt a négyet, amiben szerepelnem kellett. Négy stílusban fotóztak: sportos fazonú ruhában, elegáns öltözékben, extrém stílusban, valamint készült fürdőruhás kép is. A sportos képekhez egy egyszerű, rövid farmernadrágot választottunk, a hozzáillő, szintén egyszerű kék pólóval és magas sarkú cipővel (ez utóbbin kicsit csodálkoztam, mert előttem mindenki sportcipőben vagy deszkás cipőben volt). Miután ehhez felöltöztem, a sminkeshez kerültem, ahol rögtön rajtam volt a sor. Rövid idő alatt kész is lett a sminkem.

A fodrásznál várnom kellett egy kicsit, de ennek örültem, mert a várakozás alatt alkalmam volt meginni egy kávét, amire reggel nem volt lehetőségem. A frizurám is gyorsan elkészült. Ezután be kellett mennem egy stúdióba. Ekkor már nagyon izgultam, de ez az érzés hamar megszűnt, hiszen a fotós nagyon közvetlen és kedves volt, segített oldani a feszültséget.

Az alkalmi ruhában való fotózásnak nagyon örültem. Olyan ruhát választottak, amit a ballagásomon viseltem, és nagyon szívesen hordom. A sminkem szintén nagyon jó lett, és a hajam is. Az extrém ruhám, sminkem és hajam volt a kedvencem. A sminkesnél és a fodrásznál remek volt a társaság, mindenkivel tudtam beszélgetni.

Tavaszi zsongás

A második félév egyik tervezési feladata gyanánt a tavasz, és a köré kapcsolható motívumok figyelembevételével tervezhettük meg, majd kiviteleztuk a divatbemutató ruhákat. A tervezési folyamat során a 2014-es év tavaszi/nyári trendjeit is figyelembe vehettük. A pasztellszínek, kontrasztos színhasználat és a tavasz elemeinek felhasználásával valósultak meg az elkészített ruhák. A modelleket a Dugonics Társaság divatbemutatóján csodálhattuk meg, március 5-én.

Én pasztellrózsaszín és világos barackszínű (az utóbbi átlátszó anyag), virágokkal díszített ruhát készítettem el. Ágakból és a ruha anyagából készült virágokkal dekorált fejdísz szolgált kiegészítőként. Szerintem az összkép egy, az erdőben kóborló, tavaszi özikelány benyomását keltette. (Savanya Gyöngyi)

A diákok régi ruháikat is felhasználhatták, hogy valami újat és trendit hozzanak létre. A kalocsai hímzés motívumvilágának felhasználásával terveztem meg a hat szettből álló kollekcióm, amiből végül egyet meg is valósítottam. A motívumokat nem egy az egyben festettem rá ruháimra, hanem kissé átírva, egyszerűsítve azokat. A kollekcióm jól beleépül a 2014-es tavaszi-nyári trendbe, mivel főként trendszínekkel dolgoztam, és felhasználtam az erős kontrasztokat is. Időtlenek a virágos nyomatok, és rendkívül sokoldalúak. Minden évszak alatt láthatunk opciókat, hogy ezek a motívumok milyen változatosan jelenhetnek meg a felületeken (az egész felületen, egyszínű háttérben csak foltokban vagy rátétként). A megvalósított ruhámon a motívum kézilleg festett lenyomatként jelenik meg. (Czipó Petra)

Inspirációként a tavaszt vettem figyelembe, a légies, könnyed és csodás színvilágot. Színpadias hatást szerettem volna elérni, kicsit meghökkenteni a közönséget. A kivitelezés nem volt egyszerű, hiszen egy tüllből készített kreálmányt készítettem, amit elég nehéz volt megvarrni. Figyelni kell az anyagra, hogy el ne szakadjon, és vigyázni, hogy a modellt ne szúrja a kemény tüll. Eltúlzott díszítésekkel és egy remek fejdísszel lett színpadias a ruha. (Bán Dóra)

Engem az egyik kedvenc virágom, a vízililiom inspirált. Próbáltam színvilágát, lágyságát és kifinomultságát visszatükrözni a ruhámban. A szoknya a virág levelét, a felső rész magát a virágot, ujjai a szirmokat szimbolizálták. Sajnos kifutottam az időből, így nem lettem teljesen kész a felsőrésszel. Záródását eredetileg fűzéssel oldottam volna meg, de az időhiány miatt egyszerűbb módhoz, a tépőzárhoz kellett nyúlnom. Az eredmény nem állt messze az elképzelésemtől, de lehetett volna szebb és jobb.

(Haim Bea)

Teljesen saját kezűleg varrtam a szoknyát és a fűzőt. Szép, színes, pasztellesebb színekből készült ruháról van szó, ami idézi a tavaszi színharmoniót. Inspiráció gyanánt a „pillangó” témát választottam. (Kovács Barbara)

Ápolók világnapja

Az idén 2014. május 8-án tartottuk meg az **Ápolók Világnapi ünnepségünket.**

Köszönjük a prezentációkat egészségügyi szakképzős tanulóinknak: Botzheim Boglárkának és Fürtön Enikőnek a 13. ápoló osztályból; Németh Klaudiának, Kónya Alexandrának, Kóródi Dórának, Polyák Krisztának, Nagy Juditnak és Oláh Zsófiának, a 14. ápoló osztály tanulóinak, valamint Vili Annának a 14. gyógyszerügyi asszisztensek közül. Köszönet illeti a felkészítő tanárokat is: Kristóf-Varga Erikát, Németh Zoltánnét, Fodor Jánost, Szilágyi Nóra Laurát és Cseh Dénest.

Csibi Gáborné

Egyiptomi kiábrándítás

A tavaszi szünetben volt szerencsém ellátogatni a Kass Galériában megrendezett Túlvilági és történelmi utazás – Egyiptomi sírkamrák elnevezésű kiállításra. Mióta az eszemet tudom, érdekel az egyiptomi kultúra. Gondoltam, megragadom az alkalmat, és elmegyek megnézni a kiállítást.

Örültem, amikor megláttam, milyen olcsó a belépőjegy, ám kezdett gyanússá válni, hogy nem lesz túl nagy durranás ez a tárlat. Az internetes tájékoztatóban említenek pár kiállított tárgyat, leletet, ám ezek közül alig egy-kettőt tudtam felfedezni a galériában.

A barátommal és a húgával mentem el a Kass Galériába, de van egy olyan érzésem, hogy a kis Tiffani élvezte egyedül a dolgot.

Rettentő pici és zsúfolt volt az a két helyiség, ahol kiállították a tárgyakat. Amikor beléptünk, három idősebb hölgy és egy hasonló korú férfi fogadott minket. Megvettük a jegyeket, balra fordultunk a kiállítás felé, és meglepetésemre senki sem volt ott.

Naivan azt hittem, hogy sokan lesznek, de tévedtem. Hazudnék, ha azt állítanám, hogy nem találtam egy olyan dolgot sem, ami megtetszett, de korántsem kárpótolt ez a maroknyi érdekesség azért a csalódásért, ami ért. Véleményem szerint nem éri meg elmenni erre a kiállításra.

Fekete Zsófia

PlayIt Show 2014

2012 óta járom Budapestet az évente kétszer megrendezésre kerülő PlayIt miatt. Az érdekes, változatos programokat nyújtó rendezvény 2011 óta van jelen (akkoriban Game Show néven futott), és egyre nagyobb számban látogatják évről évre, nemtől és kortól függetlenül. Az idei évben az eddigiekkel ellentétben nem civilben jelentem meg, hanem versenyzőként. 2006 óta foglalkozom cosplay-jel és ehhez kapcsolódó dolgokkal, viszont csak ritkán jutott arra lehetőség, hogy elkészítsek egy-egy hónapig tartó munkát.

Sok anyagi és idővesztéssel járó meló ez, hiszen nem mindegy, hogy az ember milyen anyaggal dolgozik, hogyan rakja össze az illesztéseket, milyen minőségű festékekkel és egyéb hozzávalókkal dolgozik. Nem említve még a kitartást és az elszántságot.

A cosplay versenyre készített első komolyabb munkám az volt, hogy egy online szerepjáték (World of Warcraft) női szereplőjét jelenítettem meg, igyekezve minden részletet, formát, festést és sminket követni. Négy hónapig készült.

A rendezvény helyszíne a Budapesti SYMA csarnok volt. A versenyzők reggel 7 órakor gyülekeztek a VIP bejárat előtt, majd a jegyosztás után engedtek be az öltözőkhöz. Fél óra szaladgálás következett a társam és az öltöző között, megkezdtük a munkálatokat, és a 9 órai időpont helyett 11 órára végeztünk is a kosztüm felvételével.

A verseny előtt még volt időnk szétnézni (amennyire a fotósok ezt engedték), körülbelül a helyszín negyedét sikerült bejárni.

A verseny az előzsűrizéssel kezdődött, azután a versenyző a saját maga által választott, megvágott zenére felvonult a színpadra, és pózolt a közönségnek.

Körülbelül 40 versenyző előadása után azonnal meg is kezdődött az eredményhirdetés.

Nem voltam a három helyezett között, de nem is szomorodtam el, hiszen annyian jöttek oda hozzám gratulálni a közönségből azt mondván, hogy bármi is történt, én voltam a legjobb. Nekem ez volt az, ami igazán számított. A GTOGG készített velem interjút, valamint a napokban felkeresett a First Line Gaming csapata, és lehetőséget adott arra, hogy cosplayerként, tartalomkészítőként, illetve grafikai munkák, artworkök készítésében munkálkodjak az oldalon videójátékokhoz kapcsolódó témákban. A jövőbeli munkáim ott lesznek megtalálhatók.

Külön nagy köszönet jár a varrós tanárnőnek, hogy kitarítottak mellettem, és segítettek a varrással kapcsolatos munkálatokban!

És utólag is köszönet illeti a verseny közönségét!

Süli Anett

A 21. Országos Ifjúsági Sajtófesztivált 2014. május 16-án tartották a budapesti Millenáris Parkban. Ez alkalommal a KáZsé Egész Könyvnyű Iskolaújság riporterei, Katona Boglárka és Molnár Boglárka is részt vettek az eseményen.

Esős pénteki nap volt, amikor elutaztunk a Diákújságírók Országos Egyesülete által rendezett ifjúsági sajtófesztiválra.

Szerencsére, mire a vonatunk beért a Nyugati Pályaudvarra, az időjárás is meggondolta magát, és szárazon eljutottunk a helyszínre.

A Millenáris Parkban kellemesen csalódtunk. Igazán szép hely, nagy tóval, kacsákkal, halakkal, sok fával, éttermekkel. Itt tényleg ki tud kapcsolódni az ember.

Remek, eseménydús nap volt ez, egy kis roháással. Sok mindent megtudtunk a médiáról. Rengeteg program volt: lehetett tesztet kitölteni, különböző játékokat játszani, sztárokkal beszélgetni

(Kiss Ádámmal, Litkai Gergellyel, Istenes Bencével), és természetesen voltak előadások, fellépők is.

A tesztek különbözőek voltak, volt például Európai Unióval kapcsolatos teszt, ESET-féle teszt. Ki kellett találni a hamis állításokat, és ha kitöltöttük a tesztet, dobhattunk két nagy dobókockával, és az eredménytől függően kaptunk ajándékot. Lehetett kapni poénos lufikat, amiken volt egy fej, a hátulján pedig bemutatkozás volt, mint pl: „Én vagyok az USB”.

Volt, ahol képsorozatot lehetett készíteni napszemüvegben, kalapban, sálban, zakóban, majd ezek lekerültek, aztán ezt úgy rakták össze, hogy a végén mozgókép lett belőle. Lehetett úgy is készíteni mozgóképet, hogy papírlapból kiraktunk valamilyen formát, és azt fotózták folyamatosan. Ezek a saját animációs filmek igazán sikerültek.

Kipróbálhattuk magunkat rádiós hírolvasóként is. A rendezvény

nagy nyüzsgésében lehetőség volt behúzódni egy olvasósarokba is, ahol akár régi, megunt könyveid is elcserélhetted.

A fellépők között voltak táncosok, voltak, akik a média különböző ágairól beszéltek, és szó volt médiatáborról is. Hüllőket is lehetett látni, és ha a

kezedbe vettük őket, százlábú halas matricát kaphattunk.

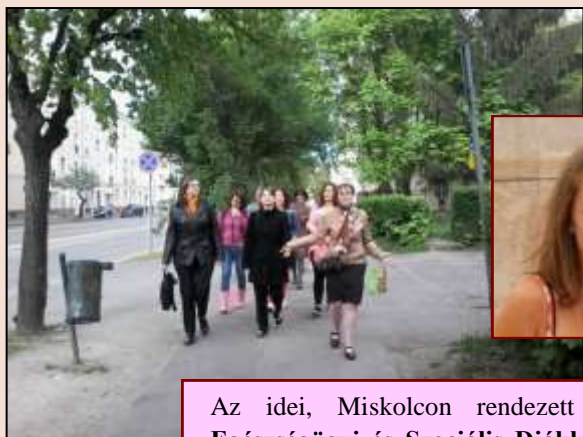
Összefoglalva: a programok, műsorok nagyon jók voltak, a rendezvény pörgős, sohasem unatkoztunk, lehetőségünk volt számtalan új dolgot kipróbálni. Az egész nagyon tetszett nekünk. Reméljük, jövőre is eljutunk az eseményre.

*Katona Boglárka,
Molnár Boglárka*

Gratulálunk!

Az idei, Miskolcon rendezett **Országos Egészségügyi és Szociális Diákkonferencia** csapatának, a versenyzőknek és a felkészítő tanároknak egyaránt, különös tekintettel **Vili Annára**, aki különdíjat kapott!

Földi Lilinek (jobbra) és **Micziz Petrának** (balra) a 10.c-ből, akik sikeresen szerepeltek a Dugonics Társaság fotópályázatán, mindkettejük képeit kiállították. Földi Lili lett az **év diákfotósa** „**építészeti örökségünk**” kategóriában! Felkészítő tanáruk volt: **Mar-ton József** tanár úr.

Sebők Rita 11.c osztályos tanulónak, aki ismét szépen szerepelt az **Országos Szépíróversenyen**: a **7. helyet** szerezte meg!

Bencsik-Kovács Zoltán tanár úrnak és a **Honeybeast** együttesnek, akik a Dal című válogatóműsorban elért sikerük óta folyamatosan szerepelnek a médiában, **Maradok** című számukat jelölték a **Fonogram** díjra, **A legnagyobb hős** a múlt héten a 7. helyig jutott az összesített rádiós játszási listán, és ezzel a jelenleg **legjátsozot-tabb magyar dallá** vált. Ezen kívül ők készíthették el az idei **Ifi Foci EB** hivatalos dalát is! (Kép: *Ludányi Zsófia*)

A **10.b** osztály csapatának (balról jobbra: **Kiss Georgina, Vári Szilvia, Kókai Kata, Barna Zsanett, Lajos Csenge**), akik a második, és a **10.a-10.c-11.c** vegyes csapatának (balról jobbra: **Szarvas Mátyás, Földi Lili, Nagy Gitta, Katona Boglárka, Molnár Boglárka**), akik a **harmadik** helyet szereztek meg a **Petőfi-telepi Művelődési Ház** színháztörténeti vetélkedőjén!

„Lucifer egy átok, aki végül pórul jár.”

„Ez hasonlít a trubadúrköltészetre, amely azt jelenti, hogy egy elérhetetlen nőt akar megkapni.”

„Általában a középkori költők egy nőt eszményítették. Melyek a legtöbb esetben elérhetetlenek voltak. Lehet azért, mert a hűbérúr felesége volt, vagy mert olyan messze volt tőle. Ezért is jellemezte ezeket a szerelmeket a távolságtartás.”

„Tartalmában a nőt ellenállhatatlannak és gyönyörűnek láttatta.”

„Balassi B. szeretett írni a szerelemről. Ő volt az első magyar nyelven írt klasszikus költő.”

„Jellemző volt még, hogy a költők férjes asszonyokhoz írták verseiket, ebből is látszik, hogy semmilyen tettelegességet nem mutatnak a versek.”

„Janus Pannonius nagyon törekedett életművének leírására.”

„A középkori irodalomban szebb megfogalmazások voltak, a mai irodalomban pedig szleng, halál és gyilkosság is van.”

„Balassi Bálint egy templomban látta meg élete szerelmét, akit Júliának nevezett el. Ő költő, doktor és ügyvéd volt. Csatlakozott egy csatába, ahol hamar elfogták.”

„Míg Kölcsey versében erősen sítatja (sic!) szerelmét, Vörösmarty jobb kedvre kerül, ha szerelméről beszél.”

„– Haha! Az van ideírva a példamondatba, hogy a tanár a diákokat stikkesnek nevezi!

– Hülye vagy?”

„Minden költőnek megvan a saját írásmódja, ahogyan verseit írni szokta. Mondjuk Balassi Bálint és Janus Pannonius is más módon írták verseiket.”

„Balassi Bálint a trubadúr dalköltészetet követte, ezt olvashatjuk a Hogy Júliára találja, így köszön-e néki című versében is. Nekem tetszett ez a vers, olyan kellemes hangzású, és nincsenek benne félreérthető elemek.”

„Balassi Bálint nagyon sokszor találkozott a reneszánsz értékrenddel, és ez jól hatott rá.”

„Janus Pannonius egy igazán szerintem szabadszájú költő volt, és verseinek fordításai is elég jók. Talán eltér a most íródott versektől, mert nem Magyarországon tanult.”

„Janus Pannoniusnak van kellemes verse is.”

„Összesítve szerintem remek versek születtek a kezeik által.”

„Kölcsey Ferenc: három versszakból áll, mind-egyik négysoros, keresztrím.”

„A versszakokban a sorok négy sorban helyezkednek el.”

„Ez a mű 1811. augusztus 13-án született, míg a Késő vágy az 1939-es években.”

„– Haha! Az van ideírva a példamondatba, hogy a tanár a diákokat stikkesnek nevezi!
– Hülye vagy?”

„Az utolsó mű, amit mondani tudok, az Egy katonának. Hosszú, összefüggő sorokból áll össze, nincs rendes versszakokra bontva.”

(Mikó Anna gyűjtése)

Új rovatunkban, amely az Aranyköpések rovat „nagytestvére”, azt mutatjuk meg rendszeresen, mi zajlik diákjaink fejében, amikor egy-egy kötelező olvasmánnyal szembesülnek. **Figyelem! Az alábbi cikkhez egyéni szempontot kapott a szerző, nem is biztos, hogy minden helyes, tehát az írásmű másolásra, plagizálásra semmiképpen nem alkalmas!**

Csokonai Vitéz Mihály: Dorottya
(Szempont: konfliktusok alakulása)

Első könyv (Ebédig)

A mátrikula felolvasása során, a hatvannégyet betöltő dámák körében ez nagy vihart kavart. Ezt Carnevál észreveszi és Hímmel elrakatja a könyvet, még mielőtt nagyobb konfliktust kezdeményezne.

Második könyv (Estvélig)

Újabb vihart ver, hogy Carnevál a fiatal mátkáknak ajánlja az első táncot és nem a Dorottya-hoz hasonló dámáknak. (Megjegyzés: nem értem ezeket a vén csoroszlyákat, hisz azzal, hogy zúgólódnak, párt nem fognak találni maguknak.) A tánc végeztével Dorottya megint a gúny tárgya lesz. Fánk formájában Eris befészkel magát Dorottya testébe-lelkébe. (Megjegyzés: kezd érdekessé válni a történet. Ez csúnya húzás Eristől, de ő már csak ilyen.)

Dorottya elhatározza, hogy bosszút áll azokon, akik rajta és a többi dámán gúnyolódtak.

Harmadik könyv (Éjfélíg)

Dorottya szövetséget köt négy másik banyával, Adelgundával, Rebekával, Orsolyával és Mártával. (Megjegyzés: az író egyes esetekben könnyebb neveket is választhatott volna.) Egyre többen csatlakoznak Dorottya társaságához. Dorottya Rebekát és kilenc másik matrónát küld a fiatalokhoz, hogy elmondják követelésüket. (Megjegyzés: olyan unalmas ez az úgymond póstagalamb küldése. Miért nem megy inkább ő maga?). Az ifjú urak őket kinevetik. A dámák hadtestet hoznak létre. Nemcsak hagyományos fegyverekkel harcolnak, bevetették a csiklandozást és a csókcsákányt is.

Opor zseniális tervet eszel ki. A férfiak, hogy botlásaikat jóvátegyék, aznap elvesznek feleségül egy-egy hölgyet. (Megjegyzés: én az ő helyükben ilyenbe bele nem mennék. Kedvem nem lenne egy vén szottyadt banyát elvenni. Opor pedig annak adja a szívét, ki először csókolja meg. A hölgyek tüstént szaladnak, hogy elsők legyenek.)

Negyedik könyv (Hajnalig)

A dámák egy emberként vetik magukat Oporra, de ezt a gavallérok nem hagyják. Eközben Dorottya félholtan átkozza őket, amiért elhagyták helyüket.

Az asszonyok rájönnek, hogy átverték őket. Haragjukban sírva fakadnak. (Megjegyzés: ez szép húzás volt az uraktól. Hmm. A dámák nem is olyan kemények, ridegek.) Vezérüket az oldalszobába viszik, hogy ott bekötözzék a sebeit, de Dorottya büszkén visszautasítja segítségüket. Inkább a halált választja, és elkezd diktálni végakarátát. (Megjegyzés: én inkább elfogadnám a segítségüket, mint hogy a végrendelettemmel foglalkozzak.)

Utolsó kívánsága az volt, hogy sírja névtelen legyen, megbízottjaként Rebekát jelöli meg. Alig mondja ki azt a mondatot, Rebeka belép az ajtón.

Foglyul ejtették Carnevált a mátrikulával. Dorottya ezt észrevevén nyomban meggyógyul és kiadja parancsba, hogy heréljék ki Carnevált, és égessék el a mátrikulát. (Megjegyzés: minő csoda, hogy ilyen gyorsan meggyógyult.) Azonban tűz üt ki, és Himen segítségével Carnevál megszökik. Mikor észreveszik a dámák, hogy ismét rászedték őket, Dorottya újra harcra indul az urak ellen, de a harcot másnapra halasztják. (Megjegyzés: már megint harcolni akar a vén öreglány. Még nem unja?)

Hajnaltájt megjelenik Citeré, hogy örömet és békességet hozzon. A gráciák csodát tesznek, így a dámák megszépülnek. Amor kilövi nyilait Oporra és az immár hajadon Dorottyára. A két ifjú szerelembe esik, és rögvest papot hívatnak. (Megjegyzés: és minden jó, ha vége jó. Még egy részt nem bírtam volna ki ennyi latin szóval.)

Híres Barbara

Az alábbiakban olvasható dolgozatok íróitól azt kérdeztük, milyen múzeumot alapítanának, ami szerintük érdekelheti az embereket. Olyan helyeket álmodtak meg, amelyekre szívesen elmennének ők is, amennyiben léteznének. Szövegeikhez hozzárendeltük azokat a múzeumokat, amelyek a legjobban hasonlítanak az elképzelésükre, hátha ők is és az olvasók is szívesen megtekintenék nyáron ezeket a diákok által megálmodott helyeket.

Horrorárium (Gojzár Dzszenifer elképzelése)

Az ember a múltban elképesztően sokféle technológiát, eszközt és fegyvert fejlesztett ki, amelyek aztán feledésbe merültek. Vajon milyen lenne visszalépni az időben, és megismerni a múlt legleleményesebb találmányait? Ezért kell megnyitni a Horroráriumot, hogy megismerhessük a legrettenetesebb középkori kínzóeszközöket.

A „sötét középkorban” meglehetősen kegyetlen és brutális eszközöket használt az igazságszolgáltatás és az egyházi inkvizíció. IV. Ince pápa 1252-ben felhatalmazta a vizsgálatot végzőket a kínvallatásra az eretnekekkel szemben, így aztán félelmetes híre lett a katolikus egyház igazságszolgáltatásának. Az igazságszolgáltatás nem válogatott az eszközökben. Sok kínzás nyilvánosság előtt zajlott, és a középkorban ezek megszokott társadalmi eseménynek számítottak.

Most ismertetek néhány kínzóeszközt:

Kaloda: A bűnös fejét, kezét vagy lábait a kaloda kétfelé nyíló lapjai közötti nyílásokba rakták. A büntetés pár órától néhány napig tarthatott. (...) A Horrorárium megkedvelteti bárkivel a történelem egy kis darabkáját, de csak erős idegzetűeknek ajánlott. (A szerkesztő éppen ezért a dolgozat további részét az erős idegzetűek fantáziájára bízta, de az ő figyelmükbe ajánlja például az egri várban található létező múzeumot, amely a tanuló által megálmodott témával foglalkozik.)

Képünkön újságírónk, Katona Boglárka próbálta ki a kalodát korábban Egerben.

Repülős Múzeum (Komlói Zseraldin álma)

A mai modern világban a múzeumok elég elavultak, ám hatalmas élményt nyújtanak olykor. Újra látni egy régi, általunk már használt tárgyat, vagy egy újdonsággal szembesülni csodálatos. Épp ezért nyitnék én egy Repülős Múzeumot Budapesten.

A repülők nagyon kérdéses darabok. Van, aki szereti, van, aki nem, és van, aki „elvan velük”. Annak, aki szereti, fantasztikus élmény látni egy rég nem látott gépet. Annak, aki nem szereti, talán mégis felkeltene az érdeklődését, és betévedne, ebbe a múzeumba. Annak pedig, aki „elvan velük”, nagyon érdekes lehet testközelben találkozni ilyen komoly repülőekkel. (...)

Komlói Zseraldin egyik „szerelmével”

Áttérve a múzeumom alapításának komolyabb okaira: a repülők nem üres tárgyak.

Ezt nagyon nehéz megmagyarázni. Nem holmi kép vagy egy retro telefon. Van tartalma, története és múltja, mint persze mindennek, de ez érdekesebb. Nem tanítják az iskolában, és nem egy régiesen berendezett szobáról van szó. Ez akkor is más.

Az ember nem üres tárgyakat néz, hanem valami olyat, aminek ő is részese lehetett, mondjuk egy repülőnapon. Nehéz lenne elmagyarázni, milyen találkozni egy olyan repülővel, amit még látunk szolgálatban repülni, ám a lejárt üzemideje miatt kivonták, és már csak múzeumban találkozhatunk vele. Szívszorító és örömteli egyszerre. Olyan ambivalens érzéseket vált ki.

Szóval azért nyitnék én repülő múzeumot a nagy költség ellenére is, mert mindenkinek hatalmas élményt nyújtana, és jó lenne megőrizni az utókornak a repülő történetét! (A képen a fenti cikk szerzője látható „igaz szerelmével”.)

Akinek az írás felkeltette a kíváncsiságát, azt vigasztalja az, hogy Szolnokon van egy repülő-múzeum, és a repulomuzeum.lap.hu-n még több hasonló múzeumról talál anyagot. Ha valamelyiket mégis bezárták, annak a kiállítási anyaga képekben az interneten megtalálható, és van remény arra is, hogy Ferihegyen új repülőmúzeum nyílik, ahogy ezt egy 2013 decemberi híradás bizonyítja.

Várótermekben elhagyott tárgyak múzeuma (Fekete Krisztina álma)

Tisztelt Egybegyültek, Kedves Vendégeink!

Nagy örömünkre szolgál, hogy elfogadták alapítványunk meghívását jótékonyági rendezvényünkre, melyet a VFTM létrehozására hívtunk össze. Engedjék meg, hogy néhány mondatban ismertessem Önökkel a múzeum ötletének alapját.

Esett az eső, amikor hazafele indultam a munkából egy hónapja.

Behúzódtam a buszállomás várótermébe, mert volt még fél óráig a busz indulásáig. Elővettem a kedvenc könyvem, hogy jobban teljen az idő, és úgy belefeledkeztem, hogy amikor felpillantottam, megláttam, hogy a buszom bent áll. Gyorsan felpattantam, és rohantam kifelé, hogy le ne késsem.

A buszon ülve jutott eszembe, hogy az esernyőmet ott felejtettem a padon. Másnap visszamentem az állomásra, hogy megkeressem az elveszett esernyőm. Egy nagyon kedves hölgy bevezetett egy raktárba, ahol több zsáknyi holmi hevert a földön, mind-mind elveszett holmik. Szerencsére köztük volt az esernyőm. Volt ott könyv, sál, notesz, sapka, cumi, serleg, karóra és még sok minden más, amit el lehet képzelni (meg amit nem).

Mint megtudtam, egy évig kötelesek megőrizni ezeket az elveszett, elhagyott tárgyakat, azután a szemétkerébe kerülnek. Ekkor támadt az az ötletem, hogy meg kell alapítanunk a Várótermekben Felejtett Tárgyak Múzeumát.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Önök, mint várótermekkel rendelkező intézmények vezetői, rendkívül sokat segíthetnek ennek a múzeumnak a megvalósításában.

Kérem Önöket, hogy a birtokukban lévő elhagyott, elvesztett tárgyakkal támogassák ötletünket, hiszen ezeknek a holmiknak történetük és „lelkük” van, valaha, valakinek mind sokat jelentettek. Ne hagyjuk, hogy a szemétdombra kerüljenek!

(A szerk.:

A fentihez hasonló kiállítást a BKV rendezett 2011-ben. Érdekes internetes bókászásaink során, mondjuk a nyári esős napokon rákeresni az ezzel kapcsolatos cikkekre, képekre, mert ezek a híradások sok mindent megőriztek.)

Színes plusz – ami megüti a fület, amin a szem megakad: bolondballagás

12.c – a hippik

A 12.a a tollasbálba indult...

A KáZsé-Fény-Kép-Kör első nagy sikere

Mint arról „Gratulálunk” rovatunkban is beszámoltunk, Marton József tanár úr két „fényképésztanonca”, Földi Lili és Micziz Petra sikeresen szerepeltek a Dugonics Társaság fotópályázatán. Mindkettejük képei közül kettőt-kettőt kiállítottak, Földi Lili pedig díjat is nyert. Mivel a tanév végi „Ne feledd!” rovat feleslegessé vált (ne feledjétek, kitört a nyári szünet), díshelyen közölhetjük a díjnyertes, illetve kiállított fotókat!

Földi Lili

Micziz Petra

Kiállított kép 1.

Díjnyertes kép

Díjnyertes kép 2.

Kiállított kép 2.

Kedves tehetséges diákjaink!
Nyáron írt, rajzolt, fényképezett műveiteket, ötleteiteket várja szeretettel szeptembertől újra a **KáZsé Egész Könnyű iskolaújság!** Szép nyarat!

A KáZsé (Egész Könnyű) lapot kiadta:

a Szegedi Vedres István Szolgáltatási Szakközépiskola Kossuth Zsuzsanna Tagintézménye.

Felelős kiadó: Szabóné Diós Edit igazgató.

Felelős szerkesztő: Mikó Anna Júlia.

Szerkesztették:

Földi Lili, Híres Barbara, Katona Boglárka, Molnár Boglárka.

A fotókat készítették: Földi Lili, Marton József, Micziz Petra (KáZsé-Fény-Kép-Kör), valamint Egervölgyi Lilla, Gera Csilla, Görög Emese tanárjelölt, Katona Boglárka, Mikó Anna Júlia és Molnár Boglárka.

Illusztráció: Molnár Boglárka (címlap) Fekete Zsófia, Ludányi Zsófia.

A lapban megjelenteket írták: Ábrahám Eszter, Bán Dóra, Czipó Petra, Csibi Gáborné, Csongrádi Beáta, Fekete Krisztina, Fekete Zsófia, Gera Csilla, Gojdár Dzszenifer, Haim Bea, Híres Barbara, Katona Boglárka, Komlósi Zseraldin, Kondász Tünde, Kovács Barbara, Mikó Anna Júlia, Molnár Boglárka, Savanya Gyöngyi, Süli Anett, Sziklasi Melinda, Szűcs Alexandra, Tiszai Kata, Vincze Dóra, Volford Renáta, Vörös Krisztián, Zeisler Szimonetta.

A felhívásokat, aranyköpéseket, kedvcsinálókat köszönjük szépen tanárainknak!

Szeged, 2014. június